

Deneme
Hüseyin SEYİRCİ

BİR KÖY VAR UZAKTA

Şairin dediği gibi:

“Bir köy var uzakta,
O köy bizim köyümüzdür,
Gezmesek de, tozmasak da
O köy, bizim köyümüzdür”

İşte o köy Adalı Köyü idi. Doğduğum, büyüdüğüm okuduğum köy. Kurban Bayramının ikinci günü. Ailece köyümüzü çok özlemiştik. Bahşiş Yörüklerinin ileri gelen insanı merhum babamın mezarını ziyaret etmek; bize verdiği emekleri helal ettirmek için, adeta bir ip gibi çekiyoorduk. Fındık ana, bizleri bekliyordu.

Hava, hem bulut, hem de öbek öbek kararmaya başladı. Bir taraftan da fırtına. Eniştem, Aladağ Ziraat Bankasının genç ve çalışkan Fakülte mezunu Kemal Yürekliyle birlikte Karataş yoluna düştük. Bir taraftan fırtınada kara bulutları sürüp götürüyor; ince uzun bir şerit gibi uzanan Karayolu, arabamızın çıkardığı sesle arkamızda kaybolup gidiyordu. Yollar eski yollar değildi artık Karataş turizmine yakışır şekilde yapılmıştı.

Karataş yol ayrımında doğuya doğru Adalı – Bebeli yoluna girdik. Çukurlaşmış su yığınlarını aşı aşı, Akdeniz’in eteklerine doğru devam ediyorduk. Artık Adalı görünüyordu. 1979’da yazdığım bir şiirimi hatırladım:

“Çamur dolu yeli var,
Bitmez tükenmez yeli var,
Sevda dolu gülü var,
Sana dolu gülü var,
Sana doyum olmaz Adalı.
Adalı adalı...
Koyma beni sevdalı...

İnsan doğup büyüdü yere her zaman sevdalı, olur. O köyde okudum. O köyde ırgatlarla çalıştım. Koyun göttüm. O köyde üniversiteyi bitirdim. İşte sevda buydu... Sağımız solumuz yeşil ekin tarlalarıyla süslü. Alabildiğince yeşil... ve ilk durağımız mezarlık. Aile, rahmetli babamın mezarı başında Fatıha okuyarak ziyaret etmek oldu. Manevi duygular, inanın insanları gelecek için daha da ümitlendirir. Yıllarımı verdiğim baba ocağı iyi bakmış o da babası gibi dürüst ve çalışkan değer kazananlar. Gençler, öğrenciler de böyle olmalı. Cumhuriyet Türkiye’sine sahip çıkarak; çok çalışmalıdırlar. Gençler geleceğimizin teminatıdır.

Fırtına hızını alabildiğince devam ettiriyor, ama o sıcak bayram sevincinin ruhunda hissedilmiyordu bile. Bir de yakın akrabamız Cumali Üçgül bayramlaşmaya geldi. 40 yaşlarında köyün sevilen gençlerindendi. Yuvarlaklaşmış yüzü, şişmanlaşmış gövdesinin üçünde, tıpkı “Kartopu” gibi görünüyordu. Gözleri bir bilye gibi parlıyordu. O hep tebessüm ediyor. “Hüseyin abi ben seni çok severim, iyi ki geldin” diye boynuna sarılıyordu. Kemal Yürekli: “Hocam Cumali’nin öğretmenliği hala gelmedi” dedi. O, yirmi yıldır öğretmenlik bekliyordu. Eğitim Enstitüsü mezunuymuş. O, köyden çıkmamış. Rüzgâr gar gariptos ağaçlarını kırbaçlıyordu. Cumali sessizliğini bozdu. Ayağa kalktı. “bana bir görev verilsin. Kütüphane yapılsın da orada çalışayım”. Haklı dedim. İnanıyorum ki, Karataş Kaymakamlığı bu kişiyi değerlendirir...

Artık yağmur başladı. Çok uzaklardan inek sesleri, köpek sesler, avcı sesleri kara bulutlara yerini bıraktı. Bayramının üçüncü günü çamur ve yağmuru geride bırakarak o ince, yılan gibi kıvrılan yollardan Adalıyı geride bıraktık. Hem de elim bir trafik kazasında ölen Adalı dostlara baş sağlığı dileyerek...